

DZIENNIK USTAW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 4 lutego 1966 r.

Nr 5

TRESC:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

29 — z dnia 21 stycznia 1966 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego w instytutach naukowo-badawczych . . . 41

ROZPORZĄDZENIA:

- 30 — Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 12 stycznia 1966 r. w sprawie określenia stanowisk pracy, na których zatrudnienie w kopalniach siarki oraz w przedsiębiorstwach robót górniczych wykonujących roboty dla kopalń siarki uważa się za zatrudnienie na odkrywce . . . 47
- 31 — Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 24 stycznia 1966 r. w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin . . . 47

29

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 stycznia 1966 r.

w sprawie postępowania dyscyplinarnego w instytutach naukowo-badawczych.

Na podstawie art. 36 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Przepisom rozporządzenia podlegają zatrudnieni na podstawie mianowania w instytutach naukowo-badawczych, zwanych dalej „instytutami”:

- 1) pracownicy naukowo-badawczy;
- 2) dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej;
- 3) bibliotekarze dyplomowani.

§ 2. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych na podstawie mianowania w jednostkach organizacyjnych określonych w art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129).

2. Przepisy rozporządzenia dotyczące ministrów stosuje się odpowiednio do:

- 1) przewodniczących komisji i komitetów sprawujących funkcje naczelnych organów administracji państwowej;
- 2) kierowników urzędów centralnych.

§ 3. Jeżeli o ten sam czyn wszczęto postępowanie karne lub karno-administracyjne, komisja dyscyplinarna może zawiesić postępowanie dyscyplinarne, gdy nie da się w nim ustalić z dostateczną pewnością okoliczności faktycznych będących przedmiotem rozpoznania. Komisja dyscyplinarna może w każdej chwili podjąć zawieszone postępowanie.

§ 4. 1. Jeżeli obwiniony opuścił swe dotychczasowe miejsce zamieszkania, a nowego adresu nie można ustalić, przewodniczący komisji dyscyplinarnej ustanawia dla obwinionego obrońcę z urzędu.

2. W razie śmierci obwinionego toczące się postępowanie dyscyplinarne podlega umorzeniu; na żądanie jednak małżonka, krewnego w linii prostej, brata lub siostry, zgłoszone w ciągu dwóch miesięcy od dnia zgonu obwinionego, postanowienie o umorzeniu traci moc i postępowanie dyscyplinarne prowadzi się nadal przy udziale ustanowionego przez jedną z wymienionych osób obrońcy z wyboru albo ustanowionego przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej obrońcy z urzędu.

§ 5. 1. Rozwiązanie stosunku służbowego z mianowanymi pracownikami, o których mowa w § 1, nie stanowi prze-

szkody do wszczęcia przeciwko nim postępowania dyscyplinarnego za przewinienie, którego dopuścili się w czasie trwania stosunku służbowego, ani nie powoduje umorzenia wszczętego postępowania.

2. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego po upływie pięciu lat od chwili popełnienia czynu.

Rozdział 2.

Komisje dyscyplinarne.

§ 6. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych pracowników, o których mowa w § 1, powołane są:

- 1) komisja dyscyplinarna w instytucie;
- 2) wyższa komisja dyscyplinarna przy właściwym ministrze;
- 3) odwoławcza komisja dyscyplinarna przy właściwym ministrze.

§ 7. 1. Członków komisji dyscyplinarnej w instytucie, w liczbie co najmniej siedmiu osób, wybiera rada naukowa instytutu spośród mianowanych pracowników wymienionych w § 1 bądź spośród osób wchodzących w skład rady naukowej instytutu.

2. Rada naukowa wyznacza spośród członków komisji dyscyplinarnej przewodniczącego komisji i dwóch jego zastępców.

§ 8. 1. Członków wyższej komisji dyscyplinarnej w liczbie co najmniej siedmiu osób i odwoławczej komisji dyscyplinarnej w liczbie co najmniej dwunastu osób powołuje właściwy minister spośród mianowanych pracowników zatrudnionych w nadzorowanych przez niego instytutach bądź spośród osób wchodzących w skład rad naukowych tych instytutów.

2. Właściwy minister może na członków wyższej i odwoławczej komisji dyscyplinarnej powołać pracowników resortu nie będących pracownikami naukowo-badawczymi (dyplomowanymi pracownikami dokumentacji naukowej, bibliotekarzami dyplomowanymi) w liczbie nie przekraczającej liczby powołanych w skład komisji pracowników naukowo-badawczych (dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej, bibliotekarzy dyplomowanych) i osób zajmujących stanowiska profesora lub docenta etatowego w szkolnictwie wyższym. W takim wypadku w skład trzyosobowego zespołu orzekającego powinno wchodzić co najmniej dwóch członków komisji będących pracownikami naukowo-badawczymi (dyplomowanymi pracownikami dokumentacji nauko-

wej, bibliotekarzami dyplomowanymi) albo zajmujących stanowiska profesora lub docenta etatowego w szkolnictwie wyższym.

3. W wypadku zbyt małej liczby pracowników mianowanych zatrudnionych w nadzorowanych instytutach bądź wchodzących w skład rad naukowych tych instytutów samodzielnych pracowników naukowo-badawczych i osób zajmujących stanowiska profesora lub docenta etatowego w szkolnictwie wyższym — właściwy minister może odstąpić od ustalonej w ust. 2 zasady co do składu komisji. W tym wypadku w skład trzyosobowego zespołu orzekającego powinien wchodzić co najmniej jeden członek komisji będący pracownikiem naukowo-badawczym (dyplomowanym pracownikiem dokumentacji naukowej, bibliotekarzem dyplomowanym) albo zajmujący stanowisko profesora lub docenta etatowego w szkolnictwie wyższym.

4. Właściwy minister wyznacza spośród członków wyższej i odwoławczej komisji dyscyplinarnej przewodniczącego komisji i dwóch jego zastępców.

§ 9. 1. Przyjęcie mandatu członka jednej komisji dyscyplinarnej jest służbowym obowiązkiem pracownika instytutu.

2. Z tytułu pełnienia obowiązków związanych z mandatem członka komisji dyscyplinarnej nie przysługuje wynagrodzenie.

§ 10. 1. Członek komisji dyscyplinarnej nie może pełnić obowiązków członka komisji, jeżeli przeciwko niemu toczy się postępowanie karne lub dyscyplinarne, a gdy postępowanie zakończy się ukaraniem — traci mandat członka komisji.

2. Członek komisji dyscyplinarnej traci mandat w razie rozwiązania z nim stosunku służbowego (stosunku pracy) lub utraty przez niego stanowiska członka rady naukowej.

§ 11. 1. Kadencja komisji dyscyplinarnej trwa trzy lata.

2. Przewodniczący, ich zastępcy oraz pozostali członkowie komisji dyscyplinarnej mogą być w uzasadnionych wypadkach odwoływani przed upływem kadencji w tym samym trybie, w jakim zostali powołani.

3. Skład komisji dyscyplinarnej może być w razie potrzeby uzupełniony w czasie trwania kadencji w trybie określonym w § 7 lub § 8. Mandat nowego członka wygasa z upływem kadencji całej komisji dyscyplinarnej.

4. W razie niemożności pełnienia obowiązków przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej obowiązki te pełni zastępca przewodniczącego komisji, wyznaczony przez przewodniczącego, a w braku takiego wyznaczenia — zastępca najstarszy wiekiem.

§ 12. 1. Komisja dyscyplinarna w instytucie wydaje postanowienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz rozpatruje w pierwszej instancji sprawy przeciwko pracownikom instytutu wymienionym w § 1, z wyjątkiem spraw, które podlegają w pierwszej instancji właściwości wyższej komisji dyscyplinarnej.

2. Wyższa komisja dyscyplinarna przy właściwym ministrze wydaje postanowienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz rozpatruje w pierwszej instancji sprawy przeciwko mianowanym pracownikom naukowo-badawczym instytutu zajmującym stanowiska dyrektora instytutu i zastępcy dyrektora oraz przeciwko przewodniczącym komisji dyscyplinarnej.

3. Odwoławcza komisja dyscyplinarna przy właściwym ministrze rozpoznaje zażalenia i odwołania od postanowień i orzeczeń wydanych w pierwszej instancji przez komisję dyscyplinarną w instytucie oraz wyższą komisję dyscyplinarną przy ministrze.

§ 13. 1. Dla nadzorowanych przez jednego ministra instytutów, w których ze względu na zbyt małą liczbę pracowników mianowanych utworzenie oddzielnych komisji dyscyplinarnej natrafia na trudności, może być utworzona wspól-

na komisja dyscyplinarna. O utworzeniu komisji decyduje po zasięgnięciu opinii rad naukowych tych instytutów właściwy minister, który określa również liczbę członków tej komisji.

2. Liczba członków wchodzących w skład wspólnej komisji dyscyplinarnej z poszczególnych instytutów powinna być proporcjonalna do liczby zatrudnionych w nich pracowników mianowanych, z tym że każdy instytut zatrudniający więcej niż dziesięciu pracowników mianowanych powinien być w miarę możliwości reprezentowany w składzie komisji przez co najmniej jednego członka komisji.

3. Członków wspólnej komisji dyscyplinarnej wybierają rady naukowe poszczególnych instytutów na zasadach ustalonych w § 7. Przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej i jego zastępców wyznacza właściwy minister spośród członków komisji.

§ 14. W skład zespołu orzekającego we wspólnych komisjach dyscyplinarnych powinien wchodzić co najmniej jeden pracownik instytutu lub osoba wchodząca w skład rady naukowej instytutu zatrudniającego pracownika, przeciwko któremu toczy się postępowanie dyscyplinarne.

§ 15. Komisje dyscyplinarne, o których mowa w § 6, wydają postanowienia oraz rozpoznają sprawy dyscyplinarne w składzie trzech członków wyznaczonych przez przewodniczącego komisji. Przewodniczącym składu orzekającego jest przewodniczący komisji lub jeden z jego zastępców.

Rozdział 3.

Rzecznicy dyscyplinarni.

§ 16. 1. Rzecznika dyscyplinarnego przy komisji dyscyplinarnej w instytucie oraz jednego lub dwóch jego zastępców powołuje dyrektor instytutu spośród mianowanych pracowników instytutu bądź spośród osób wchodzących w skład rady naukowej instytutu i zatrudnionych w instytucie. W razie utworzenia wspólnej komisji dyscyplinarnej dla kilku instytutów rzecznika dyscyplinarnego powołuje właściwy minister spośród kandydatów wskazanych przez dyrektorów instytutów, dla których komisja została powołana.

2. Rzecznika dyscyplinarnego przy komisji dyscyplinarnej w instytucie oraz jego zastępców powołuje się na okres kadencji komisji dyscyplinarnej. W uzasadnionych wypadkach dyrektor instytutu może odwołać rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcę przed upływem kadencji.

3. W sprawie nie zakończonej przez ustępującą komisję dyscyplinarną dyrektor instytutu może w uzasadnionych wypadkach powierzyć rzecznikowi dyscyplinarnemu z poprzedniej kadencji pełnienie funkcji rzecznika dyscyplinarnego do zakończenia sprawy.

4. Przyjęcie funkcji rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępcy jest służbowym obowiązkiem mianowanego pracownika instytutu.

5. Rzecznik dyscyplinarny przy komisji dyscyplinarnej w instytucie związany jest poleceniami dyrektora instytutu.

§ 17. Do obowiązków rzecznika dyscyplinarnego w instytucie należy:

- 1) prowadzenie postępowania wyjaśniającego;
- 2) składanie komisji dyscyplinarnej wniosków o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego;
- 3) uczestniczenie w posiedzeniach i w rozprawach dyscyplinarnych;
- 4) składanie wniosków o umorzenie postępowania dyscyplinarnego;
- 5) popieranie oskarżenia przed komisją dyscyplinarną;
- 6) wnoszenie zażaleń i odwołań od postanowień i orzeczeń komisji dyscyplinarnej w instytucie do odwoławczej komisji dyscyplinarnej.

§ 18. 1. Rzecznika dyscyplinarnego przy wyższej i odwoławczej komisji dyscyplinarnej oraz jednego lub dwóch

jego zastępców powołuje właściwy minister spośród mianowanych pracowników nadzorowanych przez niego instytutów bądź spośród osób wchodzących w skład rad naukowych tych instytutów i w nich zatrudnionych.

2. Rzecznik dyscyplinarny przy wyższej i odwoławczej komisji dyscyplinarnej związany jest poleceniami właściwego ministra.

3. Do rzecznika dyscyplinarnego przy wyższej i odwoławczej komisji dyscyplinarnej stosuje się odpowiednio przepisy § 16 ust. 2—4.

§ 19. Do rzeczników dyscyplinarnych stosuje się odpowiednio przepisy § 9 ust. 2 oraz § 10.

§ 20. Organy instytutu i pracownicy instytutu obowiązani są do udzielania rzecznikom dyscyplinarnym wszelkich informacji i wyjaśnień oraz udostępniania im dokumentów niezbędnych dla celów postępowania dyscyplinarnego.

Rozdział 4.

Postępowanie wyjaśniające.

§ 21. 1. Dyrektor instytutu po otrzymaniu wiadomości o naruszeniu przez pracowników, o których mowa w § 1, ich obowiązków lub o uchybieniu przez nich godności pracownika naukowo-badawczego (dyplomowanego pracownika dokumentacji naukowej, bibliotekarza dyplomowanego) zleca rzecznikowi dyscyplinarnemu instytutu przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego.

2. W razie otrzymania wiadomości o przewinieniu zarzucanym zastępcy dyrektora instytutu lub przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej dyrektor instytutu zawiadamia właściwego ministra.

3. W toku postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny może przesłuchiwać obwinionego, świadków i biegłych, jak również przeprowadzać wszelkie inne dowody konieczne do całkowitego wyjaśnienia sprawy w trybie i pod rygorem przewidzianymi w kodeksie postępowania administracyjnego.

4. Obwinionemu należy już w toku postępowania wyjaśniającego umożliwić złożenie wszystkich wyjaśnień, które jego zdaniem mogą mieć znaczenie dla sprawy, a po zakończeniu tego postępowania — zapoznać obwinionego z treścią zebranych dowodów i umożliwić mu złożenie ustnie lub na piśmie dodatkowych wyjaśnień. Obwiniony ma prawo zgłosić wniosek o przesłuchanie w toku postępowania wyjaśniającego wskazanych przez niego osób w charakterze świadków.

5. Odmowa złożenia wyjaśnień przez obwinionego nie wstrzymuje biegu postępowania.

6. W sprawach przeciwko dyrektorowi instytutu, jego zastępcy lub przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej, rozpoznawanych przez wyższą komisję dyscyplinarną, uprawnień dyrektora określone w ust. 1 przysługują właściwemu ministrowi. Czynności rzecznika dyscyplinarnego instytutu określone w ust. 1 i 3 wykonuje w stosunku do tych osób rzecznik dyscyplinarny przy wyższej komisji dyscyplinarnej.

§ 22. 1. Jeżeli wyniki postępowania wyjaśniającego wskazują na zasadność wysuniętych zarzutów, rzecznik dyscyplinarny składa komisji dyscyplinarnej wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i ukaranie obwinionego.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

- 1) tytuł i stopień naukowy, imię i nazwisko oraz inne dane osobowe obwinionego;
- 2) dokładne określenie zarzucanego przewinienia ze wskazaniem czasu i miejsca jego popełnienia;
- 3) wykaz zawierający imiona i nazwiska oraz adresy świadków, którzy mają być wezwani na rozprawę dyscyplinarną, jak również wyliczenie innych dowodów; do wykazu może być dołączony wniosek o zaniechanie wezwania i odczytanie na rozprawie zeznań świadków przesłuchanych w toku postępowania wyjaśniającego;

4) proponowany rodzaj i wymiar kary dyscyplinarnej;

5) uzasadnienie oparte na wynikach postępowania wyjaśniającego.

3. Jeżeli wyniki postępowania wyjaśniającego nie potwierdzą wysuniętych zarzutów albo się okaże, że od chwili popełnienia czynu upłynęło 5 lat, bądź zaistnieją okoliczności, o których mowa w § 4 ust. 2, rzecznik przedstawia sprawę dyrektorowi instytutu z wnioskiem o niewszczywanie postępowania dyscyplinarnego. Decyzję dyrektora przesyła się obwinionemu. Przepis § 21 ust. 6 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 5.

Postępowanie dyscyplinarne.

§ 23. 1. Po złożeniu przez rzecznika dyscyplinarnego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i ukaranie obwinionego przewodniczący komisji dyscyplinarnej, o której mowa w § 6 pkt 1 i 2, wyznacza trzysobowy skład orzekający komisji (§ 15).

2. Skład orzekający rozpoznaje wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego na posiedzeniu niejawnym, które powinno się odbyć najpóźniej w ciągu 14 dni od złożenia wniosku.

3. Na posiedzeniu niejawnym skład orzekający może wydać postanowienie o:

- 1) wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i wyznaczeniu jednocześnie terminu rozprawy;
- 2) odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego;
- 3) odroczeniu rozpoznania wniosku do czasu uzupełnienia przez rzecznika dyscyplinarnego postępowania wyjaśniającego.

4. Odpisy wydanych na posiedzeniu niejawnym postanowień doręcza się rzecznikowi i obwinionemu.

5. Od postanowienia odmawiającego wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przysługuje rzecznikowi dyscyplinarnemu prawo wniesienia zażalenia do odwoławczej komisji dyscyplinarnej przy właściwym ministrze.

6. Na postanowienie o wszczęciu postępowania nie służy zażalenie.

7. Obwinionemu doręcza się wraz z odpisem postanowienia komisji o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego — odpis wniosku rzecznika o wszczęciu postępowania i o ukaranie.

§ 24. 1. Zażalenie rzecznika dyscyplinarnego na postanowienie odmawiające wszczęcia postępowania dyscyplinarnego zostaje rozpoznane na posiedzeniu niejawnym najpóźniej w ciągu 14 dni od dnia złożenia zażalenia.

2. W razie uwzględnienia zażalenia skład orzekający odwoławczej komisji dyscyplinarnej wydaje postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i przekazuje aktą sprawy przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej właściwej do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji w celu wyznaczenia nowego składu orzekającego i terminu rozprawy. Członkami składu orzekającego nie mogą być członkowie komisji dyscyplinarnej, którzy brali udział w wydaniu uchylonego postanowienia. Przepisy § 23 ust. 4, 6 i 7 stosuje się odpowiednio.

3. Postanowienie składu orzekającego odwoławczej komisji dyscyplinarnej, zatwierdzające zaskarżone postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, jest ostateczne i nie służy na nie zażalenie. Przepis § 23 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

§ 25. 1. Po wydaniu przez komisję dyscyplinarną postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego rzecznik dyscyplinarny i obwiniony mogą zgłaszać do komisji wnioski o dopuszczenie nowych dowodów. Wnioski powinny być uwzględnione, jeżeli okoliczności, dla których stwierdzenia dowody miałyby być powołane, mogą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Skład orzekający może zarządzić wezwanie świadków i biegłych oraz przeprowadzenie dowodów nie wskazanych we wnioskach.

2. Skład orzekający nie może nie uwzględnić wniosku obwinionego o wezwanie na rozprawę świadka, co do którego rzecznik dyscyplinarny wnosił o odczytanie jego zeznań zamiast wzywania na rozprawę.

3. Wnioski, o których mowa w ust. 1, powinny być zgłoszone przed upływem trzech dni od dnia doręczenia wezwania na rozprawę.

§ 26. 1. O terminie rozprawy przewodniczący składu orzekającego zawiadamia na piśmie właściwego ministra (kierownika jednostki, której instytut został podporządkowany), dyrektora instytutu i rzecznika dyscyplinarnego, a ponadto wzywa na rozprawę:

- 1) obwinionego;
- 2) jego obrońcę, jeżeli został ustanowiony;
- 3) świadków i biegłych.

2. Obwinionemu doręcza się wraz z wezwaniem:

- 1) listę członków składu orzekającego;
- 2) pouczenie o przysługujących mu uprawnieniach i skutkach niestawiennictwa na rozprawę.

3. Termin rozprawy powinien być tak wyznaczony, aby między doręczeniem obwinionemu wezwania na rozprawę a dniem rozprawy upłynęło co najmniej 7 dni. W razie niezachowania tego terminu obwiniony lub jego obrońca może zażądać odroczenia rozprawy.

4. Po wydaniu postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego obwiniony i jego obrońca mogą przeglądać akta sprawy oraz sporządzać wypisy i notatki. Przewodniczący składu orzekającego może odmówić wglądu do akt w ciągu ostatnich trzech dni przed rozprawą.

§ 27. 1. Rzecznik dyscyplinarny, obwiniony lub jego obrońca mają prawo zgłoszenia do przewodniczącego komisji dyscyplinarnej żądania wyłączenia członka składu orzekającego, jeżeli między obwinionym a członkiem składu orzekającego zachodzą stosunki tego rodzaju, że mogą wzbudzać wątpliwość co do bezstronności członka składu orzekającego. Wniosek taki rozpoznaje skład orzekający na posiedzeniu niejawnym przed rozprawą. Wniosek należy uwzględnić, jeżeli przytoczone okoliczności zostaną uprawdopodobnione i uzasadniają wyłączenie członka składu orzekającego.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien być zgłoszony przed upływem trzech dni od dnia doręczenia wezwania na rozprawę.

§ 28. 1. Obwiniony ma prawo w postępowaniu przed komisją dyscyplinarną przybrać sobie obrońcę spośród pracowników naukowo-badawczych (dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej, bibliotekarzy dyplomowanych).

2. Przewodniczący składu orzekającego, na wniosek obwinionego lub gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności obwinionego, może wyznaczyć obrońcę z urzędu spośród pracowników, o których mowa w ust. 1, przy czym obrońcą nie może być członek komisji, przed którą sprawa się toczy. Wyznaczenie obrońcy powinno nastąpić nie później niż na 7 dni przed terminem rozprawy. Obrońca z urzędu może odmówić podjęcia się obrony tylko z ważnych powodów.

3. Obrońca obowiązany jest zachować w tajemnicy wszystko, o czym się dowie z tytułu wykonywania czynności obrońcy.

§ 29. 1. Rozprawa dyscyplinarna jest jawna tylko dla mianowanych pracowników instytutu, przedstawicieli organizacji politycznych i społecznych działających w instytucie oraz przedstawicieli właściwego ministra (jednostki, której instytut został podporządkowany). Komisja dyscyplinarna może zezwolić osobie pokrzywdzonej na obecność na rozprawie.

2. W uzasadnionych wypadkach przewodniczący składu orzekającego może uchylić lub ograniczyć jawność rozprawy albo jej części.

3. W razie wyłączenia jawności rozprawy na rozprawie mogą być obecni dyrektor instytutu lub delegowane przez niego osoby, przedstawiciele właściwego ministra (jednostki, której instytut został podporządkowany), przedstawiciel właściwego dla obwinionego związku zawodowego, przedstawiciel organizacji politycznej działającej na terenie instytutu oraz dwie wskazane przez obwinionego osoby spośród pracowników mianowanych.

§ 30. 1. Rozprawą kieruje przewodniczący składu orzekającego.

2. Rozprawa rozpoczyna się od sprawdzenia obecności wezwanych osób; świadków usuwa się do osobnego pokoju, po czym odczytuje się wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i o ukaranie. Następnie przesłuchuje się obwinionego, świadków i biegłych, oraz przeprowadza inne dowody.

3. Nie usprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawę obwinionego, któremu wezwanie doręczono we właściwym terminie, nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy. Przewodniczący może w takim wypadku ustanowić obrońcę z urzędu, jeżeli nie jest ustanowiony obrońca z wyboru.

4. W razie uznania niestawiennictwa obwinionego na rozprawę za usprawiedliwione, skład orzekający odracza rozprawę, ustalając nowy jej termin.

5. Wzywaniu i przesłuchiwanie świadków i biegłych odbywa się w trybie i pod rygorami przewidzianymi w kodeksie postępowania administracyjnego.

6. W razie niestawiennictwa świadka lub biegłego, którego przesłuchanie jest niezbędne, rozprawę się odracza.

7. W razie niemożności stawienia się świadków lub złożenia przez nich zeznań odmiennej treści na rozprawie, odczytuje się ich zeznania w części lub całości z akt postępowania wyjaśniającego.

8. Przed przystąpieniem do przesłuchania świadka lub biegłego przewodniczący uprzedza go o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania; świadków przesłuchuje się osobno na sali rozpraw.

9. Obwiniony, jego obrońca i rzecznik dyscyplinarny mają prawo zadawać pytania świadkom i biegłym oraz wypowiadać się co do każdego zeznania świadka, opinii biegłego lub innego dowodu.

10. Po zakończeniu postępowania dowodowego przewodniczący składu orzekającego udziela głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu oraz obrońcy i obwinionemu, przy czym obwinionemu służy zawsze głos ostatni.

§ 31. Jeżeli na rozprawie okaże się, że zachodzą istotne braki w materiale zebranym w czasie postępowania wyjaśniającego, których na rozprawie uzupełnić nie można, skład orzekający wydaje postanowienie o uzupełnieniu przez rzecznika dyscyplinarnego tego postępowania, wskazując zarazem, w jakim kierunku powinno być ono uzupełnione.

§ 32. Rozprawa może być przerwana z ważnych powodów na czas nie dłuższy niż 21 dni. Jeżeli po wznowieniu rozprawy skład orzekający uległ zmianie, rozprawę prowadzi się od początku.

§ 33. 1. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który powinien zawierać zwięzłe podanie treści i wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków i innych wyników postępowania dowodowego oraz przytoczenie wniosków i innych oświadczeń rzecznika i obrońcy, jak również postanowienie składu orzekającego.

2. Protokół podpisują przewodniczący składu orzekającego i protokolant.

§ 34. 1. Po wysłuchaniu głosów stron skład orzekający przystępuje niezwłocznie do narady nad orzeczeniem.

2. Narada i głosowanie są tajne. Prócz członków składu orzekającego może być przy nich obecny tylko protokolant.

3. Narada i głosowanie odbywają się osobno co do wi-

ny i osobno co do kary. Przewodniczący zespołu orzekającego głosuje ostatni.

§ 35. 1. Postanowienia składu orzekającego zapadają zwykłą większością głosów.

2. Głosy członków składu orzekającego wstrzymujących się od głosowania liczy się na korzyść obwinionego.

3. Jeżeli przy głosowaniu co do kary zdania członków składu orzekającego tak się podziela, że na żadną z proponowanych kar nie przypadnie większość głosów, zdanie najmniej przychylnie dla obwinionego przyłącza się do zdania najbardziej doń zbliżonego.

4. Przegłosowany członek składu orzekającego ma prawo złożyć na piśmie uzasadnienie swego odrębnego zdania.

§ 36. 1. Skład orzekający orzeka na mocy przekonania opartego na ocenie całokształtu dowodów ujawnionych w toku rozprawy.

2. Skład orzekający wydaje na rozprawie:

- 1) orzeczenie o ukaraniu, mocą którego uznaje obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w całej rozciągłości lub częściowo, i wymierza jedną z kar dyscyplinarnych wymienionych w art. 34 ust. 2 ustawy albo
- 2) orzeczenie uniewinniające, w którym uwalnia obwinionego od postawionych mu zarzutów, lub też
- 3) orzeczenie umarzające sprawę, jeżeli skład orzekający dojdzie do wniosku, że czyn popełniony przez obwinionego nie kwalifikuje się jako przewinienie dyscyplinarne, jeżeli od chwili popełnienia czynu upłynęło 5 lat lub gdy okaże się, że zachodzą okoliczności przewidziane w § 4 ust. 2, albo gdy rzecznik dyscyplinarny przed odczytaniem na rozprawie wniosku o wszczęcie postępowania i ukaranie obwinionego złoży oświadczenie, że nie popiera oskarżenia.

3. Przy wymiarze kary bierze się pod uwagę stopień winy, szkodliwość społeczną i skutki czynu oraz postawę moralną i obywatelską obwinionego, a także zachowanie się jego przed i po przewinieniu.

4. Jeżeli obwiniony dopuścił się kilku przewinień, wymierza się jedną karę za wszystkie czyny łącznie.

§ 37. 1. Orzeczenie dyscyplinarne powinno być sporządzone na piśmie i zawierać:

- 1) nazwę komisji oraz datę rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia;
- 2) tytuły i stopnie naukowe oraz imiona i nazwiska członków składu orzekającego, rzecznika i protokolanta;
- 3) tytuł i stopień naukowy, imię i nazwisko, stanowisko służbowe, miejsce i datę urodzenia obwinionego, tytuł i stopień naukowy oraz imię i nazwisko obrońcy;
- 4) dokładne określenie czynu zarzucanego obwinionemu;
- 5) sentencję orzeczenia;
- 6) uzasadnienie.

2. Uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać ustalenie jego podstawy faktycznej przez wskazanie, jakie fakty skład orzekający uważa za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tym względzie oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym.

3. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego.

§ 38. 1. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem powinno być ogłoszone bezpośrednio po naradzie.

2. W uzasadnionych wypadkach ogłoszenie orzeczenia może być odroczone, jednakże najwyżej na 7 dni, przy czym dzień i godzina ogłoszenia powinny być podane na rozprawie.

3. Po ogłoszeniu orzeczenia przewodniczący składu orzekającego poucza obwinionego o trybie i terminie wniesienia odwołania.

4. Orzeczenie komisji dyscyplinarnej doręcza się wraz z uzasadnieniem w odpisach właściwemu ministrowi (kierownikowi jednostki, której instytut został podporządkowa-

ny), dyrektorowi instytutu, rzecznikowi dyscyplinarnemu i obwinionemu.

§ 39. 1. Rzecznikowi dyscyplinarnemu oraz obwinionemu, któremu wymierzono karę dyscyplinarną, służy prawo wniesienia odwołania od orzeczenia kończącego postępowanie w komisji dyscyplinarnej w instytucie lub w wyższej komisji dyscyplinarnej — do odwoławczej komisji dyscyplinarnej przy właściwym ministrze. Złożenie odwołania zawieszona wykonanie orzeczenia.

2. Odwołanie wraz z uzasadnieniem i odpisami dla stron wnosi się za pośrednictwem komisji dyscyplinarnej, która wydała orzeczenie, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

3. Odwołanie może być cofnięte najpóźniej przed rozpoczęciem rozprawy odwoławczej. Cofnięcie odwołania pociąga za sobą uprawomocnienie się orzeczenia komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji.

§ 40. 1. Przewodniczący odwoławczej komisji dyscyplinarnej po stwierdzeniu, że odwołanie zostało wniesione w przepisany terminie, wyznacza dla danej sprawy skład orzekający i kieruje sprawę na posiedzenie niejawne tego zespołu.

2. Skład orzekający odwoławczej komisji dyscyplinarnej na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu wniosku rzecznika dyscyplinarnego przy odwoławczej komisji dyscyplinarnej rozstrzyga o konieczności wezwania świadków lub dopuszczenia innych dowodów wskazanych w odwołaniu. Przepis § 25 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§ 41. 1. Przewodniczący odwoławczej komisji dyscyplinarnej odrzuca odwołanie w razie wniesienia go po upływie terminu przewidzianego w § 39 ust. 2 lub przez osobę nieuprawnioną.

2. Przewodniczący odwoławczej komisji dyscyplinarnej może przywrócić obwinionemu uchybiony termin na jego wniosek, jeżeli obwiniony uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło wskutek nie zawinionej przezeń przeszkody.

3. Wniosek o przywrócenie terminu składa się wraz z odwołaniem za pośrednictwem komisji dyscyplinarnej, która wydała zaskarżone orzeczenie, w ciągu 14 dni od dnia ustania przeszkody.

4. W razie przywrócenia terminu stosuje się odpowiednio przepisy § 40.

§ 42. Przewodniczący składu orzekającego odwoławczej komisji dyscyplinarnej po wydaniu postanowienia zapadłego na posiedzeniu niejawnym (§ 40) wyznacza termin rozprawy odwoławczej, która powinna odbyć się w okresie nie przekraczającym 21 dni od dnia złożenia odwołania. Przepisy §§ 26—29 i § 30 z wyjątkiem ust. 10 stosuje się odpowiednio.

§ 43. 1. Rozprawę odwoławczą rozpoczyna ustne sprawozdanie, w którym członek składu orzekającego odwoławczej komisji dyscyplinarnej wyznaczony jako sprawozdawca przedstawia przebieg dotychczasowego postępowania dyscyplinarnego, treść zaskarżonego orzeczenia, przytoczone w odwołaniu zarzuty oraz okoliczności faktyczne sprawy, jak również zawiadania strony o postanowieniu składu orzekającego w przedmiocie dopuszczenia dowodów.

2. Rzecznik dyscyplinarny, obwiniony i obrońca mogą składać wyjaśnienia, oświadczenia i wnioski ustnie lub na piśmie.

3. Przed zakończeniem rozprawy odwoławczej przewodniczący składu orzekającego udziela głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu, obwinionemu i obrońcy, przy czym pierwszy głos służy stronie, która wniosła odwołanie.

4. Przepisy §§ 31—35 i § 36 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§ 44. 1. Odwoławcza komisja dyscyplinarna zatwierdza orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w pierwszej instancji lub uchyla je i sama orzeka o winie i karze. Przepisy § 36 ust. 2—4, § 37 i § 38 ust. 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

2. Odwoławcza komisja dyscyplinarna może podwyższyć orzeczoną karę jedynie wówczas, gdy orzeczenie zostało zaskarżone przez rzecznika dyscyplinarnego.

Rozdział 7.

Wykonywanie kar dyscyplinarnych.

§ 45. 1. Orzeczenie odwoławczej komisji dyscyplinarnej oraz nie zaskarżone w terminie orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w pierwszej instancji jest prawomocne.

2. Właściwy minister i dyrektor instytutu wydają zarządzenia związane z wykonaniem prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego.

3. Kary dyscyplinarne wpisuje się do akt osobowych ukaranego.

Rozdział 8.

Zatarcie kar dyscyplinarnych.

§ 46. 1. Ukazanie karą upomnienia podlega zatarcu po upływie dwóch lat, a karą nagany — po upływie trzech lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

2. Jeżeli przed upływem okresu wymaganego do zatarcia ukarania zapadło inne orzeczenie dyscyplinarne orzekające karę, zatarcie poprzedniego ukarania może nastąpić łącznie z zatarciem kary ostatnio orzeczonej.

3. Zatarcie ukarania zarządza na wniosek ukaranego lub rzecznika dyscyplinarnego komisja dyscyplinarna, która ostatnio orzekała w sprawie.

4. Zatarcie ukarania powoduje uznanie pracownika naukowo-badawczego (dyplomowanego pracownika dokumentacji naukowej, bibliotekarza dyplomowanego) za nie karanego i usunięcie wpisu orzeczenia dyscyplinarnego z akt osobowych.

§ 47. 1. Ukazanie karą nagany z pozbawieniem prawa zajmowania określonych stanowisk może być zatarte po trzech latach, jeżeli pozbawienie tego prawa orzeczono na okres do jednego roku, oraz po pięciu latach, jeżeli pozbawienie tego prawa orzeczono na okres dłuższy niż jeden rok. Okresy te liczy się od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

2. Ukazanie karą dyscyplinarnego zwolnienia ze służby lub karą wydalenia ze służby może być zatarte po upływie dziesięciu lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

3. O zatarcu ukarania decyduje na wniosek ukaranego lub rzecznika dyscyplinarnego komisja dyscyplinarna, która ostatnio orzekała w sprawie.

4. W razie likwidacji komisji dyscyplinarnej w instytucie o zatarcu ukarania decyduje odwoławcza komisja dyscyplinarna przy właściwym ministrze, a w razie reorganizacji resortu — odwoławcza komisja dyscyplinarna resortu, który przejął jego zadania.

5. Przepisy § 46 ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 9.

Wznowienie postępowania dyscyplinarnego.

§ 48. 1. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonych prawomocnym orzeczeniem może nastąpić, gdy się okaże, że wydanie orzeczenia nastąpiło wskutek fałszywego zeznania świadka lub biegłego, sfałszowania dokumentu albo przekupstwa, lub gdy po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

2. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego mogą składać: obwiniony, obrońca, rzecznik dyscyplinarny, a po śmierci obwinionego lub w czasie jego choroby umysłowej — jego małżonek, krewny w linii prostej, brat lub siostra.

3. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego na niekorzyść obwinionego jest niedopuszczalne w razie jego śmierci lub po upływie pięciu lat od chwili popełnienia czynu.

4. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego należy wnieść w ciągu 30 dni od dnia, w którym obwiniony lub osoby wymienione w ust. 2 dowiedzieli się o przyczynie uzasadniającej wznowienie.

§ 49. 1. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego wnosi się do tej komisji dyscyplinarnej, która wydała prawomocne orzeczenie. Wniosek rozpatruje wyznaczony przez przewodniczącego komisji trzyosobowy skład orzekający na posiedzeniu niejawnym. W razie potrzeby skład orzekający może przed rozpatrzeniem wniosku zlecić rzecznikowi dyscyplinarnemu sprawdzenie wskazanych we wniosku okoliczności. Postanowienie w sprawie wznowienia postępowania dyscyplinarnego doręcza się wraz z uzasadnieniem osobom wymienionym w § 48 ust. 2.

2. W razie likwidacji komisji dyscyplinarnej w instytucie wniosek o wznowienie postępowania składa się do ministra sprawującego nadzór nad instytutem, w którym toczyło się postępowanie. Minister wyznacza komisję właściwą do rozpatrzenia wniosku.

3. Na postanowienie w sprawie wznowienia postępowania służy zażalenie do odwoławczej komisji dyscyplinarnej w ciągu 14 dni od dnia doręczenia postanowienia.

4. Zażalenie na postanowienie w sprawie wznowienia postępowania, wydane przez odwoławczą komisję dyscyplinarną, rozpoznaje pięcioosobowy skład tej komisji. Członkami jego nie mogą być osoby, które brały udział w wydaniu zaskarżonego postanowienia.

§ 50. 1. Po uprawomocnieniu się postanowienia o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego komisja dyscyplinarna, która wydała postanowienie, uchyla poprzednie orzeczenie i przekazuje sprawę przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej właściwej do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji w celu ponownego przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

2. Wznowione postępowanie toczy się według zasad ogólnych. Jeżeli wznowione postępowanie toczy się po śmierci obwinionego lub jeżeli obwiniony jest umysłowo chory, przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza obrońcę z urzędu, chyba że wnioskodawca sam ustanowił obrońcę.

3. Orzeczenie wydane w postępowaniu wznowionym na korzyść obwinionego nie może wymierzać kary surowszej od tej, jaka była orzeczona w uchylonym orzeczeniu.

Rozdział 10.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 51. Do zawieszania w czynnościach służbowych mianowanego pracownika instytutu, przeciwko któremu toczy się postępowanie wyjaśniające lub dyscyplinarne, stosuje się odpowiednio przepisy art. 64 i 65 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. z 1949 r. Nr 11, poz. 72).

§ 52. Obsługę komisji dyscyplinarnej w instytucie wykonują pracownicy instytutu, wyznaczeni przez dyrektora. Obsługę wyższej i odwoławczej komisji dyscyplinarnej wykonuje sekretariat powołany przez właściwego ministra.

§ 53. Wydatki związane z działalnością komisji dyscyplinarnych pokrywane są ze środków finansowych jednostek, przy których komisje te działają.

§ 54. Sprawy, w których w dniu wejścia w życie rozporządzenia postępowanie przed komisjami dyscyplinarnymi w pierwszej instancji nie zostało zakończone, prowadzi się nadal według przepisów dotychczasowych aż do zakończenia postępowania w tej instancji. Poczynając od wniesienia odwołania, postępowanie w tych sprawach prowadzi się według przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 55. Tracą moc przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 stycznia 1963 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla pracowników naukowych zatrudnionych w in-

stytutach naukowo-badawczych oraz postępowania przed tymi komisjami (Dz. U. Nr 2, poz. 14).

§ 56. Wykonanie rozporządzenia porucza się właściwym ministrom.

§ 57. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

30

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 12 stycznia 1966 r.

w sprawie określenia stanowisk pracy, na których zatrudnienie w kopalniach siarki oraz w przedsiębiorstwach robót górniczych wykonujących roboty dla kopalń siarki uważa się za zatrudnienie na odkrywce.

Na podstawie art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki oraz w przedsiębiorstwach robót górniczych wykonujących roboty dla kopalń siarki uważa się zatrudnienie na stanowiskach wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia.

2. Pracę na stanowiskach wymienionych w pkt 1—13 wykazu, o którym mowa w ust. 1, uważa się za zatrudnienie w przodkach bezpośrednio przy urabianiu i ładowaniu urobku, uzasadniające zaliczenie okresu zatrudnienia w wymiarze określonym w art. 4 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99).

§ 2. 1. Kopalnie siarki oraz przedsiębiorstwa robót górniczych wykonujące roboty dla kopalń siarki obowiązane są do prowadzenia w formie książkowej ewidencji pracowników zatrudnionych na stanowiskach, na których zatrudnie-

nie uważa się za zatrudnienie na odkrywce. Książka ta powinna mieć ponumerowane karty, a numeracja kart powinna być uwierzytelniona przez jednostkę nadrzędną.

2. Ewidencja powinna zawierać:

- 1) imię, na wisko i datę urodzenia pracownika oraz imię jego ojca,
- 2) stanowisko pracy, na którym pracownik jest zatrudniony,
- 3) okres zatrudnienia na tym stanowisku.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 maja 1958 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w kopalniach siarki oraz w przedsiębiorstwach robót górniczych wykonujących roboty dla kopalń siarki, które uważa się za zatrudnienie na odkrywce (Dz. U. Nr 39, poz. 177).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

Załącznik do rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 12 stycznia 1966 r. (poz. 30).

WYKAZ STANOWISK PRACY, NA KTÓRYCH ZATRUDNIENIE W KOPALNIACH SIARKI ORAZ W PRZEDSIĘBIORSTWACH ROBÓT GÓRNICZYCH WYKONUJĄCYCH ROBOTY DLA KOPALŃ SIARKI UWAŻA SIĘ ZA ZATRUDNIENIE NA ODKRYWCE:

1) górnik przodowy — strzałowy, 2) wiertacz otworów strzałowych, 3) zastępca wiertacza otworów strzałowych, 4) pomocnik wiertacza otworów strzałowych, 5) górnik, 6) młodszy górnik, 7) mechanik hydraulicznego urabiania nadkładu, 8) operator ciężkich maszyn odkrywkowych, 9) operator koparki zatrudniony przy czyszczeniu i urabianiu złoza, 10) pomocnik operatora koparki zatrudniony przy czyszczeniu i urabianiu złoza, 11) operator spychacza zatrudniony przy czyszczeniu i urabianiu złoza, 12) pomocnik operatora spychacza zatrudniony przy czyszczeniu i urabianiu złoza, 13) robotnik obsługujący dozownik, 14) wiertacz otworów odwadniających i badawczo-poszukiwawczych, 15) budowacz drenu, 16) budowacz kolektora, 17) robotnik zatrudniony przy zabudowie i demontażu pomp,	18) maszynista głównych pomp kopalni, 19) maszynista pomp, 20) aparatowy stacji oczyszczania wód, 21) cieśla górniczy, 22) maszynista ciężkich przenośników, 23) taśmowy, 24) czyściciel taśmy, 25) maszynista sprężarki powietrznej, 26) maszynista kruszarki, 27) robotnik obsługujący urządzenia ruchowe, 28) zwałowacz nadkładu, 29) figurant mierniczy, 30) rzemieślnicy zatrudnieni w brygadach remontowych przy konserwacji i wykonywaniu remontów maszyn i urządzeń na odkrywce (ślusarz, elektromonter, instalator wodno-kanalizacyjny, spawacz, wulkanizator, smarownik, robotnik wyspecjalizowany w szyciu taśm oraz inne analogiczne stanowiska, na których praca związana jest stale z konserwacją i remontami maszyn i urządzeń na odkrywce), 31) mechanik i elektryk wchodzący w skład stałej obsady ciężkich maszyn odkrywkowych.

31

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 24 stycznia 1966 r.

w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

Na podstawie art. 4 ust. 3, art. 77 i art. 116 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu eme-

rytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98) zarządza się, co następuje: